antifa★xalandri

τεύχος #8
Γενάρης/
Φλεβάρης '16

αντιφασιστική
συμβολή στον
καθημερινό πόλεμο

φτύνουμε το στρατό και την αστυνομία!

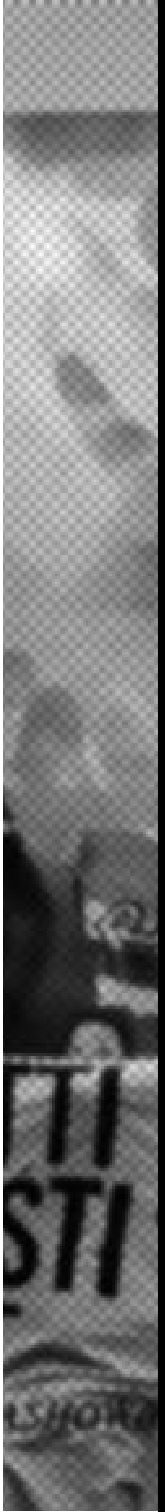
intro

Θέλουν να μας πείσουν ότι η ζωή μας αποτελείται από μονόδρομους. Ότι για να την παλέψουμε θα πρέπει να αγαπάμε την δουλειά μας και να κοιτάμε αποκλειστικά την πάρτη μας. Πάνω απ' όλα να βγάζουμε τον σκασμό και να προσποιούμαστε ότι δεν τρέχει τίποτα. Δεν τρέχει τίποτα με τους μπάτσους που γεμίζουν τις πόλεις μας, τίποτα με τους μετανάστες εργάτες που κλείνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης κατά χιλιάδες, τίποτα με τον παγκόσμιο πόλεμο που εξελίσσεται γύρω μας όλο και πιο φανερά.

Μ' άλλα λόγια, θέλουν να λέμε «ναι», ενώ μας προορίζουν για τα σκουπίδια. Η ακόμα χειρότερα: να λέμε «ναι», ενώ μας προορίζουν για τα κανόνια.

Αλλά εμείς δεν ψηνόμαστε. Σιγά μην αγαπήσουμε τους μπάτσους που φέρνουν βόλτες στις γειτονιές μας. Σιγά μη σταματήσουμε να κάνουμε τη ζωή των φασιστών δύσκολη. Σιγά μην πάμε στο στρατό, σιγά μην πειστούμε να κάνουμε θυσίες για το καλό της πατρίδας. Θα λέμε «όχι» όπου κι όπως μπορούμε. Γιατί μόνο έτσι θα την παλέψουμε στους καιρούς που έρχονται: όλοι και όλες μαζί.

για επικοινωνία:
antifaxalandri
@yahoo.com

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Η

Antifa: Είμαστε ο αντιφασιστικός πυρήνας antifa xalandri και εσύ είσαι κάποιος φανταστικός τύπος που έχει πάρει Ι5. Αρκετά όμως με τις συστάσεις, είναι βαρετές. Πρώτη ερώτηση: το μετάνιωσες καθόλου που δεν πήγες στρατό;

Λοστρε: Όχι, καθόλου!

Α: Καλά, και δεν ήθελες δηλαδή να γίνεις άντρας;

Λ: Να πω την αλήθεια δεν ένιωθα πότε την υποχρέωση να γίνω άντρας και ούτε είχα καμία όρεξη να ακούω τα «καλός πολίτης» από την οικογένεια όταν θα έβγαινα.

Α: Και της οικογένειας λοιπόν πως της φάνηκε το Ι5, τι είπαν;

Λ: Δεν τους πολυάρεσε και λέγαν τα γνωστά. Βασικά, μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο οικογενειακή τρομοκρατία. Ξέρεις, άρχισαν τα «παιδί μου τι είναι αυτά που κάνεις, θα στιγματιστείς, θα σε λένε τρελό» και τα «δεν πρόκειται να βρεις δουλειά, κανείς δεν θα σε πάρει».

Α: Και τελικά δουλειά βρήκες ή τα αφεντικά δεν θέλουν τρελούς στη δούλεψή τους;

Λ: Κοιτά όσον αφορά την δουλειά, η κατάστασή μου είναι η κλασική. Μία στην ανεργία, στο νοίκι που δε βγαίνει και στο χάος, και την άλλη 7 μέρες χωρίς ρεπό και υπερωρίες που με το ζόρι τις πληρώνεσαι. Αλλά κοίτα να δεις, στην εποχή που τα αφεντικά μας θέλουν να δουλεύουμε χωρίς ένσημα και συνεχώς ψάχνουν αφορμή να μας κάνουν να δουλεύουμε περισσότερο και να παίρνουμε λιγότερα, μάλλον αυτό που κοιτάνε είναι να βουλώνουμε το στόμα μας πάρα το αν έχουμε πάρει Ι5.

Α: Βασικά όπως το βλέπουμε εμείς η μόνη δουλειά που δε θα σε πάρουν είναι του μπάτσου, του στρατιωτικού κλπ.

Λ: Ε, μα αυτό δεν είναι δουλειά, είναι ξεφτίλα!

Α: Αυτό λέμε και 'μεις! Όμως όσο για την άλλη εξυπνάδα της οικογένειας, ότι σε στιγματίζει η κοινωνία, τι έχεις να πεις?

Λ: Τι να σου πω, όλοι και όλες εμείς που δεν χωράμε στο στρατό, οι ανθέλληνες, οι αντιρατσιστές, οι γυναίκες, οι τσιγγάνοι, οι τράνς, οι ομοφυλόφιλοι, οι μετανάστες δεύτερης γενιάς, κοντραριζόμαστε μ' αυτή την κοινωνία από τότε που γεννηθήκαμε. Συνεπώς το ότι δε γουστάρουμε στρατό είναι το τελευταίο που θα μας καταλογίσει.

Α: Εμείς λέμε πως το να παίρνεις Ι5 έχει την σημασία του, ειδικά τώρα που το ελληνικό κράτος γλυκοκοιτάει τον πόλεμο στην Συρία και θέλει να μας πείσει να αγαπήσουμε τα εθνικά συμφέροντα.

Λ: Ναι, συμφωνώ. Ζούμε σε μια χώρα με μπάτσους σε κάθε στενό, στρατόπεδα συγκέντρωσης για μετανάστες και ένα κράτος που όλο λέει ότι θέλει να είναι ο πυλώνας σταθερότητας της Μεσογείου την ώρα που παίζει πόλεμος στην Συρία. Ζούμε δηλαδή σε μια χωρά που στρατιωτικοποιείται όλο και πιο πολύ. Και μπορεί να μη μπορούμε να συγκρουστούμε κατευθείαν με το στρατό και την αστυνομία. Όμως αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να αρνηθούμε. Να αρνηθούμε να πάμε στο στρατό. Να αρνηθούμε να το βουλώσουμε όταν το ελληνικό κράτος μας λέει ότι θα στείλει στρατό στο τάδε μέρος ή θα βάλει κι άλλους μπάτσους στις γειτονιές μας.

Α: Έτσι κι' αλλιώς το μόνο μας δικαίωμα είναι η άρνηση!

ΜΕ ΕΝΑΝ ΤΡΕΛΑΚΙΑ

crazy metropolis

αντιμιλιταριστικά λόγια απ' τους δρόμους της πόλης

autonome antifa 12/15

Αυτή τη στιγμή το ελληνικό κράτος συμμετέχει στη "συμμαχία ενάντια στο ISIS". Τροφοδοτεί τους Κούρδους του Ιράκ (και ποιος ξέρει ποιον άλλον...) με πολεμοφόδια. Υπολογίζει ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα εντείνει τις διαλυτικές τάσεις της Τουρκίας. Υπολογίζει ότι αν αυτές οι τάσεις φτάσουν στο απροχώρητο, θα σπεύσει να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία.

Υπολογίζει και σε κάτι ακόμα: ότι όταν έρθει η ώρα δεν θα είναι καθόλου δύσκολο να εξασφαλίσει την κοινωνική υποστήριξη στα σχέδιά του. Δεν υπάρχει ευκολότερο πράγμα από το να πουλήσεις αντιτουρκισμό στον "ελληνικό λαό".

μιγαδα 2/15

Μας λεν πολλά
τ' αφεντικά και οι λακέδες
πως μουσουλμάνοι είναι τζι-
χαντιστές λεβέντες
λύκοι μοναχικοί
φανατικοί
χωρίς καμία λογική
ενώ λευκοί μικροαστοί
με την TV μονίμως ανοιχτή
ακούν για το πρωτογενές
πλεόνασμα
-οποία μεταφυσική!

Μας λεν πολλά
και δήθεν μη ρατσιστικά
πως είναι τάχα οπισθοδρο-
μικοί
και τις γυναίκες τους χτυπούν
γιατί στο κοράνι υπακούν
ξεχνούν τον έλληνα μπαμπά
που βιάζει μετανάστριες στη σειρά
Λεν πως η μαντίλα είναι γυναικεία ντροπή
κι απαγορεύουν την ύπαρξη τη μουσουλμανική
παρέα με των μπάτσων τη στρατηγική

antifa kallithea 2/15

Η τελευταία λέξη του φασισμού

είναι οι πολίτες να στηρίζουν το κράτος τους

antifa kallithea

Στη Γαλλία για παράδειγμα η επίθεση στην εφημερίδα Charlie Hebdo στάθηκε η αφορμή για μια τεράστια στρατιωτική κινητοποίηση στο εσωτερικό των γαλλικών μητροπόλεων, πρωτόγνωρη για καιρό ειρήνης.

Ήταν στον ίδιο βαθμό και ένα πολιτικό πείραμα. Και πράγματι, στις αυθόρμητες διαδηλώσεις που ακολούθησαν πήραν μέρος τέσσερα εκατομμύρια Γάλλων υπηκόων. Οι διαδηλώσεις αυτές οργανώθηκαν από το ίδιο το γαλλικό κράτος.

Σε μεγάλο βαθμό το στρατιωτικό/πολιτικό πείραμα που άκουγε στο όνομα Je suis Charlie ήταν πετυχημένο. Το απολιτίκ Άτομο διαδήλωσε υπέρ του κράτους του, πειθάρχησε υπάκουα στα tweets και τα posts των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών, οι γάλλοι μουσουλμάνοι χώθηκαν πιο βαθιά στα γκέτο τους, ο γαλλικός στρατός συνέχισε να σφάζει έξω από τα σύνορά του δίχως να συναντά αντίρρηση στο εωτερικό.

class war dogz 10/13

Και τώρα που επιτέλους πατάχθη ο φασισμός

Μία είναι η λύση να πάει ο τόπος μπρός

μέσα η αστυνομία

και έξω ο στρατός

Εδώ και αρκετό καιρό οι μόνες απαντήσεις που δίνει το ελληνικό κράτος είναι ένστολες. Από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι το κέντρο της Αθήνας, οι "τιμωροί της ανομίας" είναι οι απόλυτοι διαχειριστές της ζωής και της εργασίας χιλιάδων μεταναστών εργατών. Και τώρα τελευταία οι αρμοδιότητές τους συνεχώς αυξάνονται.(...)

(...)το ελληνικό κράτος τσακίζεται να δείξει την προθυμία του και την ανυπομονησία του να εμπλακεί σε μια επέμβαση στη Συρία και μάλιστα προτού καν αυτή αποφασιστεί! Κάτι μας λέει πως η παλιά, δοκιμασμένη συνταγή του πολέμου και των "παράπλευρων απωλειών" έρχεται να δέσει τη σούπα του αστυνομικού κράτους. Κατανοητή λοιπό η φούρια για "πειθαρχία, τάξη και ασφάλεια".

>>>στους δρόμους της γειτονιάς

> χαρτοπανώ που κολλήσαμε τους περασμένους μήνες

«ΤΥΦΛΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ»: ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΡΙΒΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ

Πολύς λόγος έγινε γύρω από τις “τυφλές επιθέσεις” στο Παρίσι τον περασμένο Νοέμβρη. Φυσικά όλος ο λόγος περιστρεφόταν γύρω από το πόσο οπισθοδρομικοί, φονταμενταλιστές και επικίνδυνοι είναι οι μουσουλμάνοι για τις δυτικές κοινωνίες και πόσο σημαντικός είναι ο στρατός και η αστυνομία που κατέλαβαν και κατέκλυσαν στην κυριολεξία την πόλη, κλείνοντας τον κόσμο στα σπίτια του και κυκλοφορώντας στον δρόμο με αυτόματα, για να “προστατέψουν τους αθώους”. Τα ίδια θυμόμαστε να λέγονται και να συμβαίνουν τόσο μετά την επίθεση στο charlie hebdo τον Γενάρη του '15, όσο και μετά την βομβιστική επίθεση στο μαραθώνιο της Βοστώνης τον Απρίλη του '13.

Φυσικά, όσοι μιλάνε έτσι, φαίνεται να ξεχνάνε πως το 2013 ο τότε έλληνας Υπουργός Εξωτερικών δήλωνε πως και οι ελληνικές δυνάμεις ήθελαν και έπρεπε να έχουν μια θέση στην «απάντηση» της δύσης για την υπόθεση των χημικών όπλων στην Συρία [1]. Τη στιγμή εκείνη, η επιθυμία αυτή του ελληνικού κράτους δεν είχε την ανταπόκριση που θα ήθελε από τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα κράτη. Όμως με αφορμή τις επιθέσεις στη Γαλλία αρχίσαμε και πάλι να ακούμε από ελληνικά στόματα για την «αντιμετώπιση του προβλήματος στη ρίζα» και για τον «πολιτισμένο κόσμο» που πρέπει να αντιδράσει στον «παράλογο φονταμενταλισμό» [2]. Από ότι φαίνεται, η επιδίωξη παραμένει ίδια: να πάρει επιτέλους και η ελλάδα μέρος πιο ενεργά στην γεωπολιτική σκακιέρα της ανατολικής Μεσογείου και κυρίως με στόχο την αποσταθεροποίηση της Τουρκίας.

Ακόμα, φαίνεται να ξεχνάνε πως ένα μεγάλο κομμάτι τις εργατικής τάξης στις πόλεις και την επαρχία, αποτελείται από μουσουλμάνους εργάτες και εργάτριες. Μάλιστα το κομμάτι αυτό είναι και το πιο υποτιμημένο, κατεξοχήν στη διαχείριση των μπάτσων, αφού το ελληνικό κράτος δεν του δίνει χαρτιά. Με την ρητορική αυτή λοιπόν, η εργασία αλλά και η ύπαρξη η ίδια των μουσουλμάνων εργατών υποτιμούνται περισσότερο, επιτρέποντας σε μπάτσους και αφεντικά να

τους διαχειρίζονται με ακόμα χειρότερους όρους αφού εκτός από παράνομοι, θεωρούνται και “επικίνδυνοι, εν δυνάμει τρομοκράτες”.

Όσοι φαίνεται, δήθεν, να ξεχνάνε τα παραπάνω, είναι όλοι εκείνοι που κάνουν πλάτες στην εξωτερική επιθετική πολιτική του ελληνικού κράτους και συντάσσονται με τα σχέδιά για την διαχείριση στο εσωτερικό του. Όσον αφορά το δεύτερο κομμάτι, η έντονη στρατιωτικοποίηση που έχει γίνει από το 2008 και μετά, από μεριάς του ελληνικού κράτους, δεν έχει αφήσει αδιάφορους τους “πολίτες”. Η στρατιωτικοποίηση αυτή, σχετίζεται με την δημιουργία νέων σωμάτων ασφαλείας, π.χ. διας και δέλτα, με την πιο έντονη παρουσία των μπάτσων στις γειτονιές και το κέντρο και γενικά στην κοινωνική ζωή.

Ευχαριστημένοι με αυτή την κατάσταση είναι προφανώς οι φίλοι του κράτους και της αστυνομίας. Καταστηματάρχες που δέχονται με χαρά την κάρτα του αστυνομικού της γειτονιάς, ρουφιάνοι που συζητάνε στο χαλαρό με τους μπάτσους, ιδιοκτήτες που θεωρούν πως η δημόσια τάξη θα τους βοηθήσει να διατηρήσουν την αξία των ακινήτων τους, και άλλα τέτοιου είδους καθάρματα. Είναι οι ίδιοι, που δεν θα είχαν πρόβλημα και θα ένοιωθαν ασφαλείς, αν ο στρατός αναλάμβανε τον έλεγχο της πόλης, όπως συνέβη στην Γαλλία, ή και αν ακόμα το ελληνικό κράτος προσπαθούσε να διεκδικήσει τα “εθνικά του δίκαια” στην Μέση Ανατολή. Εξάλλου, η επιθετική εξωτερική πολιτική πάει παρέα με τη στρατιωτικοποίηση στο εσωτερικό, με πιο πολλούς μπάτσους και σώματα ασφαλείας στους δρόμους.

Αυτή η κατάσταση όμως, δεν θα μπορούσε παρά να γεννήσει και τους εχθρούς της αστυνομίας και του στρατού. Είμαστε όλες και όλοι εμείς, οι πολυεθνικές παρέες, που αηδιάζουμε με την εικόνα του στρατού στο δρόμο, που δεν γουστάρουμε να βλέπουμε τους διας να περνάνε με ενοχλητική συχνότητα κάτω από τα σπίτια μας, που θέλουμε να αράζουμε σε πλατείες και να κυκλοφορούμε στο δρόμο χωρίς να μας κάνουν εξακριβώσεις και να μας ζητάνε χαρτιά, που δεν ψηνόμαστε να πάμε στρατό, που όταν ακούμε για θυσίες για το κράτος ξέρουμε πως το μέλλον διαγράφεται ζοφερό για εμάς. Εμείς λοιπόν, διεκδικούμε το δημόσιο χώρο όπως μπορούμε, ενάντια στο κράτος, την αστυνομία, το στρατό, τους ρουφιάνους και τους ρατσιστές.

ΑΛΛΑ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ!

>>> στους δρόμους της γειτονιάς

> αφίσα που κολλήσαμε το Δεκέμβρη

> προκήρυξη που μοιράσαμε πόρτα-πόρτα

> αυτοκόλλητα που κυκλοφορούν

5 στιγμές ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΑΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΥ

Το ελληνικό κράτος δρα επιθετικά και δρα μόνο του, με κάθε ευκαιρία. Οι μαλακίες περί «εξαρτημένης ελλαδίτσας» αποτελούν απλά το παραμύθι πίσω απ' το οποίο κρύβεται ο ελληνικός επεκτατισμός. Ίσως προς το παρόν οι μαγκιές του ελληνικού κράτους να μην μας έχουν δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα αλλά, όταν θα έρθει η ώρα, εμείς θα πληρώσουμε τη νύφη. Μια αναδρομή στις πρόσφατες πολεμικές περιπέτειες της Ελλάδας είναι αποκαλυπτική.

1

Γύρω στο '92, οι πλατείες της χώρας γέμιζαν με εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου. Μερικοί ήταν ντυμένοι σπαρτιάτες, άλλοι κράδαιναν σημαίες με τον δικέφαλο και γενικά όλοι έφεραν κι από ένα διακριτικό απ' αυτά που άμα δεις κανέναν να τα φοράει στο δρόμο αρκεί για να τον ταράξεις στη σφαλιάρα. Ο λόγος; Η Γιουγκοσλαβία κατέρρεε μέσα στη δίνη ενός εμφυλίου στον οποίο εμπλέκονταν και το γειτονικό κράτος της Μακεδονίας. Το ελληνικό κράτος υπολόγισε ότι αν στηρίξει τους Σέρβους, οι οποίοι εντωμεταξύ διέπρατταν γενοκτονίες εναντίον των Βοσνιών, θα είχε μια καλή ευκαρία να τσιμπήσει ένα κομματάκι απ' την Μακεδονία. Ο περίφημος ελληνικός λαός προφανώς το βρήκε εξαίσια ιδέα και κατέβηκε στους δρόμους να υποστηρίξει το κράτος του φωνάζοντας "Η λύση είναι μία, σύνορα με τη Σερβία".

2

Ωστόσο θα ήταν άδικο να χρεώσουμε τις γενοκτονίες των Βοσνίων μονάχα στους Σέρβους. Πώς θα μπορούσε να λείπει άλλωστε απ' το πάρτυ και το αγαπημένο μας κράτος, η Ελλάδα; Στη φωτό βλέπουμε λαμπρούς Έλληνες νεολαίους, που σηκώνουν το χεράκι με χαρακτηριστική ναζιστική ανεμελιά, αφού μόλις έχουν συμμετάσχει, πλάι σε Σέρβους παραστρατιωτικούς σε μια απ' τις μεγαλύτερες σφαγές στην Ευρώπη μετά τον Β' Παγκόμιο. Την εισβολή και την εκκαθάριση της Βοσνιακής πόλης Σρεμπρένιτσα. Φυσικά, το ελληνικό κράτος δεν συμμετείχε στον εμφύλιο της Γιουγκοσλαβίας μόνο με ντοπαρισμένους μπετόβλακες. Σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος έδινε το χέρι στους Σέρβους σφαγείς, για τους λόγους που εξηγήσαμε στο παράδειγμα 1.

Αυριανη

ΕΝΟΤΗΤΑ γύρω από τον Ανδρέα Παπανδρέου

Συγκλονιστικό μήνυμα του Γ. Γεννηματά στο Συνέδριο

• ΣΑΛΠΙΣΜΑ πανδημοκρατικής συσπείρωσης

ΣΕΛ. 2-3

ΔΡΑΧΜΕΣ 80

Σε πλήρη ετοιμότητα τέθηκε η 8η Μεραρχία

ΘΑ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

3

Παραείναι ωμό αυτό το πρωτοσέλιδο, έτσι; Μάλλον ναι. Παρόλα αυτά είναι ενδεικτικό της κατάστασης που έπαιζε στα '90s, στο ελληνοαλβανικό μέτωπο. Απ' την αρχή της δεκαετίας το ελληνικό κράτος προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την κατάρρευση της Αλβανίας, χρηματοδοτώντας εθνικιστικές οργανώσεις στη "Βόρεια Ήπειρο", στέλνοντας όπλα σε όποιον ήταν πρόθυμος να τα στρέψει εναντίον Αλβανών και γενικότερα ανακινώντας το ζήτημα με κάθε τρόπο. Το αποκορύφωμα ήρθε τον Απρίλη του '94 (τότε κυκλοφόρησε και η παραπάνω εφημερίδα) όταν μέλη της ελληνικής παραστρατιωτικής οργάνωσης ΜΑΒΗ (Μέτωπο Απελευθέρωσης Βόρειας Ηπείρου), πέρασαν τα σύνορα της γείτονος, εισέβαλαν σε ένα φυλάκιο και έφαγαν δυο στρατιωτικούς. Το περιστατικό έφερε τις δυο χώρες στα πρόθυρα του πολέμου, με τους Έλληνες να δηλώνουν ότι "ξεκίνησε ο απελευθερωτικός αγώνας της Β. Ηπείρου".

4

Αναγνωρίζει κανείς τα κατσάβραχα πάνω στα οποία ποζάρει αυτός ο κύριος; Να βοηθήσουμε: είναι τα Ιμία. Το 1995, το ελληνικό κράτος θεώρησε ότι σ' αυτη την πέτρα μες τη μέση της θάλασσας αμφισβητούνται τα κυριαρχικά του δικαιώματα από το τουρκικό κράτος κι έστειλε τον (ομολογουμένως αμήχανο) δήμαρχο Καλύμνου που βλέπουμε στην φωτογραφία να χώσει μια γαλανόλευκη ανάμεσα στις πέτρες. Έλα όμως που οι γείτονες δεν το δέχθηκαν έτσι απλά κι επέστρεψαν μερικές μέρες αργότερα με μεγαλύτερη σημαία. Η επόμενη κίνηση της Ελλάδας θεωρήθηκε σκόπιμο να έχει την υποστήριξη των ενόπλων δυνάμεων. Κι έτσι κατέφτασαν οι ελληνικές φρεγάτες στα κατσάβραχα να υψώσουν ξανά το εθνόσημο, μόνο που αυτή τη φορά βρήκαν τα κανόνια των τούρκικων πολεμικών πλοίων στραμμένα κατά πάνω τους. Παραλίγο πόλεμος λέγεται αυτό. Και είναι παραλίγο, γιατί τελευταία στιγμή οι έλληνες καραβανάδες αποφάσισαν ότι θα φάνε χοντρό πακέτο αν αρχίσουν τις κανονιές για μερικές πέτρες στου διαόλου τη μάνα και την έκαναν με ελαφρά πηδηματάκια.

5

Θα κλείσουμε, κάνοντας fast forward μια δεκαετία και βάλε, στο καλοκαίρι του 2013. Το έχουμε αναφέρει ξανά μέσα σ' αυτό το έντυπο ότι τότε, οι αρμόδιοι για την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους, καλούσαν (τους άλλους) να βομβαρδίσουν τη Συρία, αποδεικνύοντας ότι ήταν το πιο πρόθυμο κράτος στον κόσμο για μια επέμβαση εκεί. Και το έκαναν, όχι γιατι κόπτωνταν να τελειώσουν οι συγκρούσεις στη Συρία, αλλά γιατί γνωρίζουν ότι το μπάχαλο στα νότια σύνορα της Τουρκίας, φέρνει την γείτονα σε δύσκολη θέση και ίσως δώσει μια ακόμη ευκαιρία στο ελληνικό κράτος να κάνει παιχνίδι. Ωστόσο οι εκκλήσεις του τότε Υπ. Εξ. Βενιζέλου δεν είχαν την αντίστοιχη ανταπόκριση. Πρέπει να θυμόμαστε αυτό το επεισόδιο όμως, όπως και όλα τα άλλα. Γιατί μας δείχνουν ότι το κράτος "μας", δεν είναι κολυμπάει σαν ψάρι στο νερό όταν βρέχει μπόμπες. Το ελληνικό κράτος έχει φορέσει την πολεμική του ενδυμασία και ετοιμάζεται για το μακελείο. Το κόστος, θα το πληρώσει για μια ακόμη φορά η εργατική τάξη. Το κόστος θα το πληρώσουμε εμείς.

flash back

ΘΑΝΑΤΟΣ & ΕΞΕΓΕΡΣΗ

πίσω από το «μεγάλο πατριωτικό έπος»

Σπέσιαλ έντυπο antifa xalandri ενάντια στο στρατό χωρίς λίγο από ιστορία του ελληνικού κράτους φυσικά δεν θα μπορούσε να βγει! Ψαχτήκαμε λοιπόν με τις -σύμφωνα με τα σχολικά βιβλία- λαμπρές στιγμές του ελληνικού στρατού τον προηγούμενο αιώνα. Και αυτά που βρήκαμε δεν μας άφησαν ανικανοποίητους:

*15/4/1941: Εδώ παρακολουθώ μια περίεργη σκηνή. Ένας λοχαγός, με το πιστόλι στο χέρι, προσπαθεί να μαζέψει τα μπουλούκια, ποιος ξέρει γιατί. Έχει πιάσει με δύο υπαξιωματικούς ένα στενό πέρασμα, και μ' ανοιχτά τα πόδια και τα χέρια, φωνάζει: «Συνταχθείτε ρε! Μαζευτείτε ρε! Σταθείτε βρε άτοιμοι!». Βλέπω τα παιδιά, που αγριεύουνε. (...) Τα παιδιά του πυροβολικού ξαπολιώνται γύρω του, κυκλώνουνε το λοχαγό και του αρπάζουνε το πιστόλι. Επρόφτασε να ρίξει μια πιστολιά στον αέρα. Το πιστόλι ρίχτηκε στο ποτάμι, κι ο λοχαγός έφαγε δυο χαστούκια και μια σπρωξιά. Δεν έμαθα το όνομά του. Δεν ξέρω τι απέγινε. Τον είδα να κάθεται μόνο, σε μια πέτρα, να σκουπίζει το κεφάλι του με το μαντήλι και να μην έρχεται μαζί μας.**

Η παραπάνω μαρτυρία από το μέτωπο στα ελληνοαλβανικά σύνορα το '40, ξέρετε, αυτό που μας λένε ότι οι έλληνες κατατρόπωσαν τους ιταλούς για να τα βρουν στη συνέχεια σκούρα από τους γερμανούς, ανήκει στο Δημήτρη Λουκάτο, έναν από τους πολλούς που πολέμησαν εκεί πάνω. Αποτελεί μία μόνο από πολλές αντίστοιχες περιγραφές της κατάστασης στην οποία βρέθηκε ο ελληνικός στρατός μετά τους πρώτους μήνες πολέμου. Με την πείνα και το κρύο να θερίζουν και την επερχόμενη ήττα και υποχώρηση να διαγράφονται όλο και πιο καθαρά στον ορίζοντα, οι αξιωματικοί του στρατεύματος έρχονται αντιμέτωποι με περιστατικά μαζικής απειθαρχίας και εξέγερσης από την πλευρά των στρατιωτών τους. Από τη μη συμμόρφωση στις διαταγές μέχρι το ξυλοφόρτωμα των διοικητών. Ήταν η σκληρή συνειδητοποίηση από μεγάλα κομμάτια των στρατιωτών της ταξικής τους θέσης. Ότι δηλαδή στο όνομα της πατρίδας και του έθνους, όλοι αυτοί η μη προνομιούχοι, που δεν είχαν την ευχέρεια να αποφύγουν το μέτωπο όπως άλλοι ευκατάστατοι συμπολίτες τους, οδηγούνταν στην εξόντωση μέσα στο μαζικό σφαγείο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Και εξεγέρθηκαν όπως μπορούσαν, για την ίδια τους τη ζωή. Είναι μια εξέγερση που συσκοτίζεται σκόπιμα πίσω από τις αριστερές και δεξιές πατριωτικές περιγραφές του «έπους του '40». Γιατί αποκαλύπτει το ρόλο του στρατού σε περιόδους κρίσης, φασισμού και πολέμου. Να δημιουργεί δηλαδή μαζικά σφαγεία για τα κομμάτια της εργατικής τάξης που περισσεύουν.

**Το απόσπασμα είναι διαθέσιμο στο περιοδικό antifa –πόλεμος ενάντια στο φόβο, τ.35 στη στήλη Σπουδές στο Γαλανόμαυρο. Εκεί αναφέρονται αρκετές ακόμα περιγραφές σαν την συγκεκριμένη.*

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ! ΒΑΛΤΕ ΤΑ ΧΑΚΙ ΣΑΣ!

Και μέσα σε όλα, σκάσανε και οι εξαγγελίες του υπουργού εθνικής άμυνας Πάνου Καμμένου για προαιρετική στράτευση των γυναικών και άλλα τέτοια.

Ζήτημα #1: Ποιος θα πλένει τα σώβρακα;

Σα γυναίκες, ασχολούμαστε ήδη αρκετά με το στρατό για μας βάλουν να υπηρετούμε κιόλας! Σκεφτείτε μόνο πόσες “αόρατες”, αλλά σημαντικές δουλειές αναγκαζόμαστε να κάνουμε, καθεμιά από τη θέση της σαν μάνα, γκόμενα, αδελφή, φίλη κλπ, όταν κάποιος κοντινός μας άντρας είναι φαντάρος: πλένουμε σώβρακα και κάλτσες, μαγειρεύουμε, τραβιόμαστε στα κωλοχώρια για επισκεπτήρια και πολλά ακόμα.

Ζήτημα #2: Στρατός και Αστυνομία παντού

Ο στρατιωτικός και αστυνομικός μηχανισμός του κράτους, ξέρουμε καλά πως είναι εξίσου εχθρικός και για εμάς τις γυναίκες, ακόμη και αν δεν υπηρετούμε εμείς ή οι κοντινοί μας. Από τις παρενοχλήσεις στο δρόμο από μπάτσους και στρατιωτικούς πάντα με την εξουσία που τους δίνει η στολή και τις εξακριβώσεις, μέχρι ακόμα περισσότερο τη στρατιωτικοποίηση ολόκληρης της κοινωνικής ζωής σε “συνθήκες έκτακτης ανάγκης” (βλέπε, τρομοκρατικές επιθέσεις στη Γαλλία και ο στρατός στο δρόμο) ή, γιατί όχι, και σε καιρό πολέμου.

Ζήτημα #3: Θέλουμε να ασχολούμαστε περισσότερο με τον στρατό!

Για την ακρίβεια, θέλουμε να αρνούμαστε το στρατό σε κάθε ευκαιρία. Γιατί η άρνηση στο στρατό δεν είναι μια ατομική, αντρική υπόθεση. Η άρνηση στον στρατό και την αστυνομία είναι ταξική άρνηση. Δεν γουστάρουμε να πηγαίνουν οι κοντινοί μας άντρες φαντάροι, δεν γουστάρουμε να τα έχουμε με μπάτσους και καραβανάδες, δεν θέλουμε να έχουμε θέση μέσα στα στρατόπεδα, ούτε βλέπουμε καμιά ισότητα σε αυτό. Αν κάτι θέλουμε είναι να μην δίνει κανείς το χρόνο του για το στρατό.

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ!

Για εμάς αυτός είναι ο πιο αξιοπρεπής δρόμος.

...Και καλές βουτιές
στα ελληνικά f-16!